Anonieme Aanval

“Roman+”

Eerste druk 2026

© R. Anouke van der Wart

Deze roman is fictie op enige geschiedenis feiten na die worden genoemd. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Met dank aan mijn Mireille voor alle hulp en haar ideeën als ik weer eens in de knoop zat.

Hoofdstuk Een

Nee hè, een file! Hans remt af en slaat tegelijk op zijn stuur. “Natuurlijk weer op de vrijdagmiddag.” Al zijn er op dinsdag en woensdag ook zeer regelmatig files. Hij zakt naar achteren in zijn autostoel en probeert langs de voor hem gestopte auto’s te kijken om een indruk te krijgen hoelang de file is. Helaas is de weg recht en dat belemmert het uitzicht.

Hij drukt op een scherm schuin voor hem en belt zijn vrouw Joke die redelijk snel opneemt.

“Met Joke Hooft.” Op de achtergrond is het geluid van pannen te horen die gepakt worden en een lade die opengaat om bestek te pakken.

“Hoi liefje, stop maar met het voorbereiden. Ik sta weer eens in de file en ik heb er geen zicht op hoe lang hij deze keer is en wat de vertraging zal zijn. Ik baal hier echt van. Een ontzettend drukke dag en natuurlijk begon Freek weer te zeuren over mijn project “De Gewesten”. Hij heeft altijd wel weer iets om over te zeiken en het liefst over de meest kleine puntjes. Een waterweg die volgens hem 50 cm te breed is, hoewel er geen enkele restrictie is omtrent de grootte en breedte van die waterweg. Hij doet het puur en alleen om dwars te liggen.”

“Wat wil je dat ik met het eten doe? Uitstellen of afstellen? Als je in zo’n bui bent is je eetlust meestal ook weg.”

“Geen idee, we halen wel wat of anders bak je maar een broodje of zo. Een diepvries pizza is ook een goed idee. Maar eerst een borrel als ik thuis ben. Als het mij nog lukt vanavond.”

“Schat, het is zondag en maandag Pinksteren en mooi weer, een hoop mensen maken gebruik van het lange weekend en gaan naar de camping of een huisje of iets dergelijks.”
“En waarom hebben we niet zoiets bedacht? Mooi weer en wij blijven drie dagen thuis. En bedankt hè?”
Joke weet dat als hij in zo’n bui zit, alles negatief is. Hij heeft een bijzonder drukke week achter de rug en heeft de energie niet om er op uit te trekken. Maar eerst laat ze hem bijkomen en zijn boze bui van hem af foeteren. Morgenochtend is hij weer aanspreekbaar en dan kijken ze of ze nog wat leuks gaan doen dit weekend naast de gebruikelijke zaken in het weekend, zoals boodschappen, opruimen, de was en nog enkele noodzakelijke verplichtingen.
Hans is achtendertig en architect van beroep. Joke is vijfendertig en lerares op een basisschool ondanks dat ze Nederlands heeft gestudeerd. Haar eerste baan was een baan waarin ze zich voornamelijk bezig hield met het verzamelen van de Nederlandse literatuur door de eeuwen heen. Wat eerst leek op een interessant onderzoek, bleek in de praktijk doodsaai te zijn. Na drie jaar is ze tijdens een lunch weggelopen en gebeld dat ze niet meer terugkwam. Letterlijk zei ze dat als ze terug zou komen, de hele afdeling gillend in de fik zou steken. Ze had schijnbaar al zo’n soort indruk gegeven want de afdelingschef was het er gelijk mee eens. Thuis heeft ze haar fiets gepakt en hoewel het niet echt lekker weer was heeft ze een tocht van bijna honderd kilometer gemaakt om vervolgens drijfnat en koud thuis te komen, maar wel opgelucht. Alle frustratie was ze kwijt.
Vier maanden later zijn ze getrouwd. Het was allemaal al lang gepland maar Hans zei later dat hij bang was dat ze zou gaan gillen op het

moment dat ze het jawoord zou zeggen. Zo enorm liep ze op haar tenen. Deze dag, de twintigste april, zat alles mee. Zelfs het weer. Het was een graad of achttien, droog met een klein beetje wind wat het voor de heren in pak een stuk aangenamer maakte. Joke straalde als bruid en hoorde later op die dag tijdens de receptie van een vriendin dat de basisschool een lerares zocht. Of dat niet iets voor haar zou zijn? Een week later solliciteerde ze en kreeg meteen de baan. Ze heeft er nooit een minuut spijt van gehad.

Hans komt thuis met het humeur dat hij in de auto al had. Hij smijt zijn tas op tafel, loopt naar de kast en schenkt een flinke borrel in en ploft daarmee op de bank. Joke weet uit ervaring dat ze hem de tijd moet geven tot de borrel zijn werk gaat doen. Beiden zijn heel spaarzaam met alcohol en het effect van een borrel op een lege maag laat niet lang op zich wachten. Na een half uurtje is de boze bui weg en dut hij wat in. Ondertussen heeft Joke de keuken opgeruimd en het eten dat voor vandaag was bedoeld, weer in de koelkast gelegd.
Anderhalf uur later is hij weer wakker en grotendeels zichzelf.
“Heb je nog trek?” Joke heeft haar mobiel in de hand om wat te bestellen.
“Hmmm, ja lekker. Wat wil jij?”
“Indonesisch kan niet meer, daarvoor is het te laat” (Dit is voor beiden hun favoriete afhaal eten).
“Pizza, Chinees of shoarma, kies jij maar, het maakt mij niet uit”.
Onder een prima Chinese maaltijd door, maken ze plannen voor het weekend. Een dagje naar de Veluwe en daar eten bij het restaurant waar ze vaker komen als ze in de buurt zijn. De verwachting voor het

weer is prima. Zon, een beetje wind en een graad of drieëntwintig Uitermate geschikt om door het bos te slenteren en dit af te sluiten met een diner in de ondergaande zon in het restaurant waar ze voortreffelijke salades serveren.

Het plan is om maandag een relaxte dag te houden om de volgende dag een beetje bijgekomen en bruiner weer aan het werk te gaan.
Net wakker en uitgeslapen vraagt Hans, of Joke aan haar ouders wil vragen of ze ons nog verwachten? Ze rekt zich uit en pakt haar mobiel van het nachtkastje, om al snel aan Hans te vragen of hij wel ontvangst heeft op zijn mobiel?
“We hebben dezelfde provider, dus als jij geen ontvangst heb zal ik het ook wel niet hebben. Maar ik kijk even.”
En inderdaad ook hij heeft geen ontvangst.
“Zal wel een storing zijn of werkzaamheden of zoiets. Dan gaan we vanavond wel even langs als we dan nog geen ontvangst hebben. Nu hebben we de tijd aan onszelf.” Hij rolt naar Joke toe voor iets van een vrijpartij.
Een paar jaar lang hebben ze geprobeerd om Joke zwanger te krijgen. Nadat dat niet lukte bleek het zowel aan Hans als aan Joke te liggen.
“De kans om zwanger te worden, zelfs met ivf is zo goed als nul.”
Dit waren de woorden van de behandelende arts. Hij was zo duidelijk om eventuele hoop dat het misschien toch nog zou gebeuren, uit te sluiten. Nu kunnen ze zich richten op een toekomst zonder kinderen.
Al voordat Joke zwanger wilde worden hadden ze het erover gehad wat te doen mocht het niet lukken. Ze waren het met elkaar eens dat adoptie voor hen niet aan de orde zou zijn.

Na het douchen en ontbijt, pakt hij de autosleutels en zegt dat hij even shag gaat halen. Deze uitdrukking komt nog uit zijn studententijd als hij op zaterdag naar de benzinepomp fietste om rookwaren voor de komende week te halen. Hoewel hij al meer dan vijftien jaar niet rookt, gebruikt hij deze uitdrukking nog steeds wanneer hij naar het benzinestation gaat om bij te tanken en wat snoep en een motorblad te halen. Bij het afrekenen vraagt de medewerkster of hij ontvangst heeft op zijn mobiel omdat de vaste telefoon het niet doet. Voor de zekerheid controleert hij zijn mobiel nog eens met hetzelfde resultaat.

“Sorry, maar ook mijn mobiel heeft geen verbinding.”

Een klant die achter hem staat te wachten mengt zich in het gesprek en zegt dat hij op zijn autoradio ook geen ontvangst heeft net als zijn mobiel.

Hans maakt zich er niet al te druk over.

“Het zal wel een lokale of landelijke storing zijn in een of ander belangrijke centrale of netwerk. Daar gaat het vrije Pinksterweekend voor de techneuten.”

Met een groet loopt hij naar buiten naar zijn auto waar een meneer met de auto naast hem verbaasd naar zijn mobiel staat te staren.

“Laat maar, geen enkele doet het hier. Zal wel een storing zijn.”

Als hij met een lach in de auto stapt, zegt hij nog: “Nu maar hopen dat deze het wel doet.”

De auto start zonder problemen en hij rijdt door naar de supermarkt om verse broodjes en een appeltaart te halen, uiteraard met een pak verse slagroom.

Thuis zit Joke aan de computer en kijkt zorgelijk.

“Liefje, ik heb verse broodjes, appeltaart en slagroom meegenomen.”
Joke reageert niet maar draait zich om.
“De storing is niet alleen bij de mobiele maar ook de vaste lijnen en zo goed als iedere vorm van communicatie. En niet alleen in Nederland maar ook in de landen om ons heen. Ze spreken al over een groot deel van West-Europa. Het rare ervan is dat ze geen idee hebben hoe het is ontstaan en waar ze moeten zoeken om het op te lossen?”.
“Ik weet alleen dat er een hele hoop techneuten zijn die hun lange Pinksterweekend in het water zien vallen en zo te horen niet alleen in Nederland.”
Hier heeft Hans, zonder dat hij het zeker weet helemaal gelijk in. Bij de grootste telecommaatschappij KPN is paniek uitgebroken. De algemeen technisch directeur is direct na het horen over het uitvallen van de communicatie in zijn auto gesprongen op weg naar het centrale communicatiepunt. Onderweg drukte hij uit gewoonte op zijn telefoon om de belangrijkste techneuten te vragen daar ook naar toe te komen. Op dat moment realiseert hij wat een enorme invloed de communicatie op het dagelijks leven heeft. Gelukkig hadden die techneuten dezelfde gedachten en waren al aanwezig. Meer medewerkers die niet goed wisten of ze nodig waren druppelen ook binnen. De directeur in korte broek met een poloshirt roept de medewerkers bijeen. Hij staat op een bureau om duidelijker over te komen.

“Dames en heren, als eerste wil ik u bedanken dat u hier gekomen bent omdat u beseft dat we elkaar nodig hebben bij deze catastrofe. En dat zonder dat we u gebeld hebben.”

Om deze opmerking wordt gelachen. Meestal breekt dit de spanning even. Hij gaat verder. “Punt een; wat weten we tot nu toe. Zo goed als niets, behalve dat blijkbaar de communicatie in ons hele land is uitgevallen. Er gaan geruchten, dat is nog niet zeker, dat dit meer landen treft in West-Europa. Punt twee, dat we momenteel niet kunnen telefoneren of op andere wijze kunnen communiceren is vervelend maar niet onoverkomelijk. Punt drie; wat wel levensbedreigend is; is dat politie, brandweer en de ambulance-diensten onbereikbaar zijn en dat kan mensenlevens kosten. Heeft iemand een idee dat we tenminste dit weer werkend kunnen krijgen?”
Er gaan stemmen op maar anderen zeggen daarover dat dit ook niet werkt. Na enige minuten debatteren is er geen zinvolle oplossing genoemd.
“Dan stel ik voor dat we ons in groepen gaan verdelen om ieder traject van de communicatie door te nemen om te zien of we dat kunnen omzeilen. Hoe maakt niet uit, zolang we maar bijvoorbeeld de vaste telefoonverbindingen weer aan de gang kunnen krijgen. Ik ga naar de minister van Binnenlandse zaken en de Veiligheidsdiensten om uit te leggen dat we hard aan het werk zijn om delen van de communicatie weer op gang te krijgen. En dat ook wij geen idee hebben hoe dit heeft kunnen ontstaan.”
Verschillende hoger geplaatste technici verzamelen mensen om zich heen en gaan aan het werk. Binnen een paar minuten is de afdeling leeg en stapt de directeur van het bureau af en beseft dat hij ervoor moet zorgen dat er eten en drinken komt voor de werkenden. Hij pakt uit gewoonte zijn mobiel en beseft dat het geen zin heeft. Op weg naar de uitgang en zijn auto vraagt hij aan een beveiliger om ergens

broodjes en drinken te bestellen voor ongeveer vijftig mensen.
Bij aankomst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waar hij zijn auto simpelweg op de stoep parkeert, vraagt de beveiliger naar zijn naam en firma. Zonder pasjes of andere identificatie wordt hij doorgestuurd naar een hal waar een dame hem opwacht en naar de minister brengt. Daar bevinden zich de minister van Binnenlandse Zaken en het hoofd van de Veiligheidsdienst. We geven elkaar een hand en stellen ons voor. De minister neemt het woord: “Heren, dank u dat u zo snel hier naar toe gekomen bent. Voor zover u nog niet volledig op de hoogte bent zal ik de situatie met u doornemen. Rond zes uur vanochtend viel al onze communicatie uit. Geen telefoon of mobiel contact is sindsdien nog mogelijk. Wel kunnen we de mensen op de hoogte houden met radio en televisie. Internet functioneert nog voor een gedeelte. Gesprekken via de computer zijn niet mogelijk. Het militaire netwerk, dat hier tegen beschermt is, werkt nog voor een groot gedeelte. De politie doet het zonder communicatie net als de brandweer en de ambulancediensten. Mijn vraag is, hoe lossen we dit op en wie is hier voor verantwoordelijk?”
Het hoofd van de Veiligheidsdienst reageert als eerste: “Wie of wat hiervoor verantwoordelijk is, tasten we nog volledig in het duister. Wel stel ik voor dat we zo snel mogelijk via televisie en radio de mensen op de hoogte brengen over de hoogte van zaken. Omdat hulpdiensten niet bereikbaar zijn, moeten ze weten waar de dichtstbijzijnde hulpdiensten zich bevinden, omdat ze er bij nood zelf heen moeten gaan om hulp te krijgen.”
De directeur van KPN heeft ook nog geen nieuws. “Momenteel zijn ongeveer vijftig technische mensen hard aan het werk om te zien hoe

dit heeft kunnen gebeuren en er wordt gekeken of en hoe ze dit kunnen oplossen of tenminste omzeilen. Helaas heb ik verder geen enkel positief nieuws te brengen. Het is wat dit betreft nog te vroeg dag. Op het moment dat ik vertrok begonnen mijn mensen net met hun werk. Maar zodra er nieuws is, positief of negatief zal ik dat zo snel mogelijk aan u beiden laten weten."
De minister bedankt beide heren en ze spreken af om morgen, Eerste Pinksterdag, samen te dineren en dan uitgebreid door te nemen hoe het ervoor staat en wat de inschatting is om deze storing op te heffen.

Op de terug weg naar het hoofdkantoor luistert hij naar NPO 1 waar de storing het gesprek van het moment is. Uit steeds meer landen komen berichten dat het daar niet anders is. Ook daar zijn de technische mensen hard op zoek naar een oplossing, maar over vooruitgang is nog niets te horen.
Steeds meer komt de vraag bij hem op, wie of wat heeft dit veroorzaakt? Dit kan geen technische storing zijn. Daarvoor is dit probleem veel te uitgebreid. Zou dit een cyberaanval zijn door een groep activisten of zit hier een land of landen achter? En houdt het hier op of kunnen we nog meer van dit soort aanvallen verwachten. Een ding is zeker, dit is niet in een of twee dagen op te lossen, als het überhaupt al door ons op te lossen is?
Bij aankomst op de zaak zijn er al mensen naar huis gegaan. Ze kwamen er snel achter dat alles waar zij verantwoordelijk voor zijn, prima in orde is. De hoofdtechnicus heeft op hem gewacht.
"En Mark, nog nieuws of is het net zo slecht als vanochtend?"
"Slecht?" Het is nog veel erger dan we dachten. Na meerdere controles

blijkt dat ook alle satellietverbindingen eruit liggen!”
“De satellietverbindingen ook? Hoe is dat mogelijk? Dat is in handen van de Europese Unie en Amerika, daar kan niemand aankomen.”
“Dat is ze toch gelukt want alle verbindingen die wij gebruiken liggen eruit.”
“Weet je, dit kan nog wel eens groter worden dan wij nu ervaren. Als ‘ze’ dit kunnen, wat stopt ze dan nog om verder te gaan?”
Mark kijkt bezorgd. “Tot die negatieve gedachte was ik ook gekomen. Laten we hopen dat het hier stopt, al heb ik er een hard hoofd in”.

De Pinksteren verloopt tot nu toe voor Hans en Joke, door de storing anders dan verwacht. Vanwege het mooie weer zal het wel behoorlijk druk op de weg zijn. En in de file staan met de ramen gesloten en de airco vol aan is ook niet iets waar ze naar uitkijken. Zolang ze geen goed idee hebben wat te gaan doen, blijven ze maar thuis.
Na het lezen van een artikel in een motorblad komt Hans met een idee om een bromscooter aan te schaffen. Dan rij je langs de file of op fietspaden, plus dat je heerlijk in de wind zit en niet duur hoeft te parkeren. Parkeren met een bromscooter mag op de stoep en met de vijftig kilometer per uur schiet je lekker op, ook als je wat verder weg wilt.
“Als je dat leuk lijkt, ga er dan maar eens naar kijken. Mij lijkt het niks om achterop een brommer te zitten.”
“Dan nemen we er toch voor ieder een? Zo duur zijn die dingen niet.”
“Op mijn zestiende leek me een brommer al niets en nu nog steeds niet.”
“Jammer, maar ik ga er vanmiddag maar eens naar kijken. We hebben

toch nog geen plannen en om uren doelloos in de te tuin zitten heb ik geen zin in".

Joke reageert met: "Ik lees hier net dat we een noodpakket moeten inslaan. Vooral eten en drinken, batterijen en het eten in droge verpakking."

"Ja, ze zullen het niet proberen om van een storing een ramp te maken en je van alles te laten inslaan waar je de komenden maanden nog van mag gaan genieten om alles op te krijgen".

"Ga jij maar naar een scooter kijken dan ga ik naar de supermarkt om sowieso water en zo in te slaan. Dat komt altijd wel op en misschien is de storing na het weekend wel opgelost".

"Goed, dan ga ik op de fiets, het is maar een paar kilometer en met de auto werkt de airco pas als ik er al ben. Kun jij met de auto de boodschappen doen. Die van mij heeft ook veel meer laadruimte".

Hans pakt de fiets nadat hij gekeken heeft wat de snelste route is. Bij de dealer staan de deuren wijd open om de warmte zo goed mogelijk kwijt te raken. Het is een niet al te grote zaak met in het midden een gang naar de toonbank en aan beiden zijden een rij met verschillende scooters. Naast de winkel is een werkplaats waar iemand aan een scooter werkt. Verder is er niemand in de winkel.

Zodra hij gezien wordt, veegt de monteur zijn handen schoon en komt de winkel binnen via een deur naast de toonbank.

"Goedemiddag meneer. Kan ik u ergens mee helpen?"

"Een artikel bracht mij vanmiddag op het idee dat een bromscooter wel wat voor mij zou kunnen zijn. Handig om snel naar het centrum van de stad te gaan en heerlijk om te toeren en af te koelen."

Als eerste vraagt de man of hij een flesje koel water lust.

“Met deze hitte moet je de hele dag wel door drinken.”
Hans slaat dit aanbod niet af terwijl hij naar de rijen scooters kijkt die hem opeens heel hebberig maken. Iets wat hij sinds zijn 16e niet meer heeft meegemaakt.
“Klopt, zo’n scooter is heel handig om ergens snel te komen zonder gebruikt te moeten maken van dure parkeergarages. Heeft u al eerder een brommer gehad, toen u nog op school zat bijvoorbeeld?”
Hans moet lachen. “Ja, een hele oude Puch, die meer gerepareerd moest worden dan dat ik erop reed. Maar hij was mij dierbaar. Nadat hij niet meer nodig was heb ik hem compleet laten restaureren en hij staat nog steeds in mijn schuur. Ik rij er maar weinig op, hoofdzakelijk omdat ik hem nergens durf te parkeren. Op de een of andere manier ben ik er reuze zuinig op.”
“Dan kan ik u nu al zeggen dat uw hart voor deze tweewielers nog steeds openstaat. Ik krijg klanten die een scooter kopen en er verder niets aan doen. Die zien er na een jaar of twee, drie al niet meer uit. Ook krijg ik klanten en ik denk dat u erbij zult horen, die hem vertroetelen en er iedere rit weer ervan genieten. Heeft u al nagedacht hoe en waar u de scooter voor zou willen gaan gebruiken?.
“Eigenlijk had ik op weg hier naar toe nog geen idee, maar als ik ze zo zie staan, kriebelt het weer net zo hard als meer dan twintig jaar geleden.”
Ze kijken elkaar met een lach aan.
“Ik denk dat uw keuze u blij gaat maken. Gaat u voor comfort en de mogelijkheid tot langere ritten of snel en sportief voor in de stad?.
“Mijzelf kennende ga ik voor comfort en de mogelijkheid om ook eens een langere rit te maken, een toerrit om het maar een naam te geven”.